

เทศน์อบรมพระและฆราวาส เนื่องในงานรับผ้าป่าช่วยชาติ

ณ วัดป่าพระอาจารย์มั่น อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๖

จังหวัดมಹามงคล

(กราบนมัสการพระเดชพระคุณพระธรรมวิสุทธิมงคล หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ที่เคารพอย่างสูงยิ่ง เนื่องด้วยคณะศิษยานุศิษย์ของหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต มีความเคารพเทิดทูนในองค์หลวงปู่มั่น และบูรพาจารย์ฝ่ายกรรมฐานเป็นอย่างสูงยิ่ง จึงได้จัดงานระลึกพระคุณเนื่องในวันคล้ายวันมรณภาพของหลวงปู่มั่น ซึ่งตรงกับวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ และสมโภชพระมหาธาตุมณฑปอนุสรณ์สถานของหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต กับบูรพาจารย์สายพระกรรมฐานด้วยการปฏิบัติธรรมถวายเป็นสังฆบูชา ในโอกาสอันเป็นมงคลยิ่งนี้ คณะศิษยานุศิษย์และสาธุชนได้กราบอาราธนาพระเดชพระคุณท่านโปรดเมตตาตามาแสดงพระธรรมเทศนาและรับผ้าป่าช่วยชาติ เพื่อคณะศิษยานุศิษย์และประชาชนชาวไทยทั้งหลายจะได้มีส่วนช่วยชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ให้ดำรงสถาพรคู่แผ่นดินไทยไปตลอดกาลนาน

กระผมนายปริญญา ปานทอง รองผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ พร้อมทั้งคณะศิษย์ พี่น้องชาวอำเภอพร้าวและสาธุชนทั้งมวลที่มาพร้อมกันอยู่ ณ มณฑลแห่งนี้ ขอกราบอาราธนาพระเดชพระคุณท่าน พระธรรมวิสุทธิมงคล โปรดแสดงพระธรรมเทศนาเพื่อประโยชน์ในทางธรรมแก่บรรดาศิษยานุศิษย์ และศรัทธาสาธุชนทั้งหลายด้วยเทอญ)

ขอความกรุณาเวลากำลังเทศน์กรุณาให้งดการถ่ายภาพ และซุ่มเสียงต่าง ๆ ที่จะเป็นการกระทบกระเทือนต่อการแสดงธรรม จะไม่ได้ผลเท่าที่ควร ได้เคยเตือนเสมอเพราะเคยมีอยู่บ่อย ๆ

วันนี้เป็นวันมหามงคลของพี่น้องชาวจังหวัดเชียงใหม่เรา โดยตั้งขึ้นที่วัดอำเภอพร้าวของเรา โดยมีคุณปริญญา ปานทอง รองผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ ประธานในพิธี คุณชนะ แพ่งพิบูลย์ นายอำเภอพร้าว ประธานคณะกรรมการดำเนินงาน นางอรนิตดา ตันติพัฒน์ นายกเหล่ากาชาดจังหวัดเชียงใหม่ ได้มาเป็นประธานและให้ความร่วมมือกับบรรดาพี่น้องชาวอำเภอพร้าวของเรา วันนี้รู้สึกว่พี่น้องทั้งหลายมากันเป็นจำนวนมาก หลวงตารู้สึกซาบซึ้งมากในงานการช่วยชาติมหากุศลของเรา

วันนี้ก็ได้มาถึงที่นี่ เมื่อวานนี้ก็แสดงธรรมที่ดอยปู่ย แล้ววันนี้ก็ได้มาที่นี่ มาเห็นพี่น้องทั้งหลายมีความพร้อมเพรียงสามัคคี จนกระทั่งวัดนี้แน่นไปหมดจะได้ขยายวัด

ใหม่ หลวงตาจึงรู้สึกซาบซึ้ง และในสถานที่นี้เป็นสถานที่อยู่ของนักปราชญ์ หรือจอมปราชญ์ในสมัยปัจจุบัน คือหลวงปู่มั่น ท่านเคยได้มาตั้งรากฐานอบรมบรรดาพี่น้องชาวจังหวัดเชียงใหม่เราในที่ต่าง ๆ และมาพักอยู่สถานที่นี้เป็นเวลานานพอสมควร จนปรากฏเป็นวัดขึ้นมา และเป็นที่ระลึกกราบไหว้บูชาของสาธุชนทั่ว ๆ ไป

และในกลางวัดนี้ก็จะมีเจดีย์อันใหญ่หลวงซึ่งประดิษฐานครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ที่เข้าไปกราบไหว้บูชาท่านมาเมื่อสักครู่นี้ ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นครูอาจารย์ที่เลิศเลอในสมัยปัจจุบัน จะเรียกว่าเพชรน้ำหนึ่ง ๆ ก็ไม่มีผิด เราไม่อยากจะว่าไม่น่าจะผิด บอกว่าไม่มีผิด เพราะเครื่องยืนยันของท่านซึ่งเป็นผลให้โลกได้เห็นทั่วกันนั้น คือ พระธาตุที่ประกาศออกจากความบริสุทธิ์ของท่านทางร่างกายออกมาเป็นพระธาตุ การเป็นพระธาตุในตำราท่านแสดงไว้ว่าเป็นพระอรหันต์เท่านั้น อัฐิที่จะกลายเป็นพระธาตุได้ นอกนั้นไม่มี

นี่ท่านเหล่านี้ล้วนตั้งแต่อัฐิของท่านเป็นพระธาตุ ๆ แทบทั้งนั้นที่ได้เห็นมาแล้ว ได้กราบไหว้บูชาท่านแล้วก็ลงมาด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส ปลื้มอกปลื้มใจ มาพบพ่อพบแม่ของเรา นี่ละพ่อแม่ของพระ เพราะฉะนั้นท่านจึงเรียก บรรดากรรมฐานท่านจึงชอบเรียกว่าพ่อแม่ครูบาอาจารย์ คือเป็นทั้งพ่อ ทั้งแม่ ซาบซึ้งเป็นที่หนึ่งของพ่อแม่ที่ให้แดนเกิดแก่เรา ท่านจึงเรียกว่าพ่อแม่ครูบาอาจารย์ วันนี้ได้เข้ากราบไหว้ท่านด้วยความซาบซึ้งถึงใจ เต็มหัวใจแล้วค่อยออกมาได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ว่าท่านเหล่านี้คือเพชรน้ำหนึ่ง

นี่ประกาศผลแห่งการประพฤติตามหลักพุทธศาสนาของเรา ซึ่งเป็นศาสนาที่เลิศเลอมาดั้งเดิม เป็นศาสนาที่แม่นยำในมรรค ในผล นิพพาน ตั้งแต่บุญกุศลขึ้นไปถึงมรรค ผล นิพพาน ศาสนานี้เป็นเครื่องยืนยันรับรองสำหรับผู้บำเพ็ญ จะต้องเป็นไปตามสายทางแห่งความถูกต้องดีงาม ดังธรรมท่านแสดงไว้ว่า สุวากขาโต ภคเวตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว คำว่าชอบคือถูกต้องดีงามทุกอย่าง ไม่ต้องดัดแปลงแก้ไขใด ๆ ทั้งสิ้น พระพุทธเจ้าก็ตรัสรู้เองโดยชอบ ที่ว่า สมฺมาสมมฺพุทฺโธ แปลว่าผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ

เมื่อตรัสรู้เองโดยชอบ ธรรมที่ประกาศออกมาสอนโลกก็เป็นธรรมโดยชอบธรรม จึงให้ชื่อว่าสุวากขาตธรรม ตรัสไว้แล้วโดยชอบ ผู้ปฏิบัติตามอรรถธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นผู้ยืนยันในตัวเองได้เลย โดยถือธรรมการบำเพ็ญของตนเป็นหลักประกันตัว การบำเพ็ญคุณงามความดีนี้เป็นสายทางแห่งธรรมที่ซื่ออกไว้แล้วว่า ให้พากันอุตสาหะพยายาม ซึ่งเป็นการฉลาดากบรรดาสัตว์ทั้งหลายให้ผ่านพ้นขึ้นจากอุปสรรค

ความกีดขวาง คือความทุกข์ทั้งหลายเป็นลำดับลำดับ ด้วยอำนาจแห่งการบำเพ็ญกุศล ผลทานต่าง ๆ ตามสายทาง คือสวากขาตธรรมของพระพุทธเจ้า

นี่บรรดาครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่ได้อาราธนามาประดิษฐานท่านอยู่สถานที่นี้ ก็ ล้วนแล้วตั้งแต่ท่านผู้ปฏิบัติตามอรรถธรรมของพระพุทธเจ้าโดยถูกต้อง ผลก็ปรากฏขึ้น เป็นที่พอใจ เป็นองค์ทรงไว้ซึ่งมรรคซึ่งผลซึ่งนิพพาน โดยสมบูรณ์ด้วยกัน ธรรมของ พระพุทธเจ้าจึงเป็นธรรมที่คงเส้นคงวาหนาแน่น เป็นอกาลโก พร้อมทั้งจะให้ผลแก่ผู้ บำเพ็ญตามสายทางของศาสดาที่สอนไว้แล้วทุกเวลา อกาลโก ไม่มีกาล สถานที่ เวลา เวลาใด ๆ มากิตขวางการทำดีตามทางของศาสดาได้เลย แล้วการทำชั่วก็เป็นคู่เคียงกัน ไป เรียกว่ากิเลสนี้ก็ เป็น อกาลโก ท่านก็สอนให้ระมัดระวัง ใ้ห่างเว้น

คือการทำชั่วไม่ว่าที่แจ้ง ที่ลับ สถานที่ กาลใด ๆ เป็นความชั่วทั้งนั้น แล้วผลนำ มาซึ่งความทุกข์ให้แก่ผู้ทำโดยลำดับลำดับ ไม่ลำเอียง สำหรับผู้ทำดีก็เป็นอกาลโก ทำใน ที่แจ้งที่ลับ ที่ใกล้ที่ไกล ไม่ว่าจะกลางคืนกลางวัน เวลาไหนเป็นบุญเป็นกุศลทั้งนั้น นี้เรียก ว่า อกาลโก เป็นพื้นฐานไว้เรียบร้อย ผู้ใดปฏิบัติคุณงามความดีใครจะเห็นก็ตาม ไม่ เห็นก็ตาม อย่าวิตกวิจารณ์ว่าไม่มีคนอื่นใดเห็นแล้วรู้สึกว่าจะไม่ค่อยพอใจ ไม่ค่อยเต็มใจ นี้ เมื่อพระพุทธเจ้า หรือธรรมของพระพุทธเจ้าชี้บอก พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็นแล้ว นั้นแลเป็นความถูกต้องดีงาม ไม่มีที่แจ้งที่ลับ ขอให้พากันทำลงไปเถิด นี้เป็นคำสอน ของพระพุทธเจ้า

เราทั้งหลายได้เกิดมาเป็นมนุษย์ เป็นมนุษย์นี้ไม่ใช่จะเกิดอย่างง่ายตายเหมือน สัตว์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นมาจากการทำชั่วเสียมากต่อมาก จึงเกิดได้ง่าย เพราะคนชั่วทำชั่ว ได้ง่าย เกิดในสถานที่ชั่ว ภพที่ชั่ว เป็นสัตว์ที่ชั่วมีมากมายกายกอง เต็มไปทั่วดินแดน ไม่ว่าในน้ำ บนบก ดิน ฟ้า อากาศ สัตว์ทั้งหลายเหล่านี้เกิดได้ทั้งนั้น เพราะสัตว์โลกทำ ได้ง่ายในบรรดาความชั่ว สัตว์ทั้งหลายจึงไหลลงสู่ความชั่วได้มากกว่าผู้ที่จะไปในทางที่ ดี นี้เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ก็เรียกว่าเล็ดลอดมาจากบรรดาสัตว์ทั้งหลายที่มีทั่วแดน โลกธาตุ ซึ่งล้วนแล้วตั้งแต่เป็นสัตว์ ๆ แต่เราเล็ดลอดออกมาเป็นมนุษย์ได้นี้ ก็เพราะ อำนาจแห่งคุณธรรมคือความดีงามของเรา ที่ได้สร้างมาแล้วตั้งแต่ชาติปางก่อนเป็น ลำดับลำดับ

บุญกุศลนั้นจึงหนุนมาให้เราได้เกิดเป็นมนุษย์ ทั้ง ๆ ที่สัตว์ทั้งหลายเป็นสัตว์ทั่ว โลกดินแดนจำนวนมากขนาดไหน เท่ากับชนโค ชนโคมีมากขนาดไหน นี้ละสัตว์ทั้ง หลายที่ไปได้รับความทุกข์ความทรมานในที่ต่าง ๆ เท่ากับชนโคมากต่อมาก สำหรับ มนุษย์เราที่เล็ดลอดออกมาเกิดเป็นมนุษย์ ได้มาบำเพ็ญคุณงามความดีนี้จึงเท่ากับเขา โค มีจำนวนน้อยมาก ท่านจึงเทียบว่าเขาโคกับชนโค โคตัวหนึ่งชนของมันเต็มตัว แต่

เขาของมันมีเพียงสองเขาเท่านั้น คน-สัตว์ที่เกิดในโลกนี้มีจำนวนมากมายกลายเป็นเรื่องขโนโคไปเสียทั้งสิ้น แต่เราทำไมเล็ดลอดมาเป็นเขาโค เกิดขึ้นเป็นมนุษย์ แล้วยังรู้จักพระพุทธศาสนา มีความเคารพพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นขวัญใจ ผากเป็นผากตายตลอดมา

การทำบุญให้ทานเป็นนิสัยของผู้เชื่อบุญเชื่อกรรม เชื่อพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มีติดอยู่ในสันดานของมนุษย์ผู้ดีทั้งหลาย ย่อมบำเพ็ญอยู่เสมอ ไม่ว่าจะไปสถานที่ใดก็ตาม นิสัยแห่งบุญที่ติดอยู่ในจิตใจนั้นย่อมไม่ลดละในการสร้างคุณงามความดี ไม่ว่าจะที่แจ้ง ที่ลับ แล้วคุณงามความดีที่เราสร้างนี้แล เป็นเครื่องสนับสนุนและติดแนบผากเป็นผากตายได้ตลอดไป ผู้มีบุญมีกุศลจะตายในสถานที่ใดเป็นสุคติ ๗ ที่นั้น แม้แต่ยังไม่ตาย เจ้าของบำเพ็ญกุศลประจำวัน คิน ปี เดือน จนกลายเป็นนิสัยแล้ว ก็รู้สึกว่าจะมีความอบอุ่นในจิตใจของตนผู้จะไปเกิดไปตาย เพราะใจนี้เป็นนักท่องเที่ยวจากภพนี้แล้วไปเกิดภพหน้า เกิดภพนั้นภพนี้ตลอด

ท่านจึงเรียกว่าใจนี้เป็นนักท่องเที่ยว ถึงจะเป็นนักท่องเที่ยวก็ท่องเที่ยวไปด้วยบุญด้วยกุศล ภพที่สัตว์ทั้งหลายผู้สร้างบาปสร้างกรรมไปเกิด ภพของเราผู้สร้างบุญสร้างกุศลไปเกิดย่อมเป็นภพที่ดีงาม มีความสุขความสำราญบานใจ จนกระทั่งบารมีของเราแก่กล้าด้วยการบำเพ็ญมากไม่หยุดไม่ถอย สามารถถึงพระนิพพาน พ้นจากทุกข์ได้โดยสิ้นเชิง นี่คือนักท่องเที่ยวที่เห็นพระพุทธศาสนา ได้มีความเคารพนับถือ และเชื่อฟัง เชื่อบุญเชื่อกรรม แล้วอุทิศสำหรับบำเพ็ญตน ความดีอันนี้เป็นสิริมงคลติดเราไปตลอดเวลา จนกระทั่งถึงวันตาย

ถึงวันตายก็ตายด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่ได้ตายด้วยความโศกเศร้าเหงาหงอยเหมือนคนทำบาปทำกรรมมาก ๆ คนผู้เช่นนั้นไม่ตายก็เป็นทุกข์ เกิดความเดือดร้อนวุ่นวายภายในจิตใจ ไฟนรกแดนมนุษย์ก็เผาอยู่ที่หัวอกนั้นแหละ พอตายแล้วไฟนรกแห่งแดนเมืองผีก็เผาต่อไปอีก ยิ่งหนักยิ่งกว่าทุกข์ในแดนมนุษย์นี้หลายชั้น หลายเท่าทีเดียว นี่คือนักท่องเที่ยวที่ทรงสั่งสอนไว้แล้ว เราเกิดมาได้พบพระพุทธศาสนา ได้ทำบุญให้ทาน รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา แม้ระลึกถึงพุทธ ธรรม สังฆะภายในใจก็เท่ากับเราได้เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าในขณะที่เราระลึกถึงท่าน ระลึกถึงธรรม ระลึกถึงพระสงฆ์อยู่ตลอดไป

เราอย่าเข้าใจว่าพระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้วอยู่เมืองนุ้เมืองนี้ นั่นเป็นรูปร่างคือเป็นสรีระร่างกายเช่นเดียวกับสัตว์โลกทั่ว ๆ ไป เป็นสมมุติยอมมีตายได้ทั่ว ๆ ไปตามแต่สภาพร่างกายจะทนได้ไปถึงไหน เมื่อทนไม่ไหวก็ตายที่นั่น ๆ นี่พระพุทธเจ้าก็ปรินิพพานที่เมืองอินเดีย เหมือนกับสัตว์โลกทั้งหลายที่ตายอยู่ในที่ต่าง ๆ ซึ่งไม่ใช่

เมืองอินเดียก็ตาม ก็ตายเช่นเดียวกัน แต่คุณงามความดีที่สร้างเอาไว้ไม่ได้ตายด้วย พระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว นั่นหมายถึงเรื่องธาตุขันธ์หมดสภาพแล้ว จิตใจของพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นของไม่เคยตายมาแต่กาลไหน ๆ ในบรรดาจิตทุกดวง ทั้งที่จิตบริสุทธิ์ และไม่บริสุทธิ์ ไม่เคยตาย

ดีตออกจากร่างนั้นแล้ว จิตท่านผู้บริสุทธิ์วิมุตติหลุดพ้นทราบประจักษ์ตั้งแต่ยังไม่ตาย หรือยังไม่นิพพานดังพระพุทธเจ้า พอติดแล้วก็ถึงนิพพานเลย แล้วบรรดาพระสงฆ์สาวกผู้บำเพ็ญตามท่านได้มรรคได้ผลจนเป็นที่พอใจ แล้วก็ตรัสรู้ตามพระพุทธเจ้าเรื่อย ๆ ไป จนกลายเป็นธรรมชาติด้วยกัน สม่่าเสมอกันไปหมด นี่คือธรรมที่เลิศเลอจากการประพฤติปฏิบัติบำเพ็ญของตัวเอง ถึงจะยากลำบากบ้างก็ขอให้ทนนะเราเป็นลูกชาวพุทธ อย่าสูกเอาเผากินไม่ใช่ของดี ทำอะไรทำไม่คิด ไม่อ่าน ไม่คำนึงคำนวณถึงเหตุผลต้นปลายแล้วมักจะขาดทุนเสมอคนเรา ต้องได้พินิจพิจารณา

ความอยากนั้นมักจะเป็นเรื่องของกิเลสเสียมากต่อมาก ความไม่อยากนั้นเป็นเรื่องของธรรม เรื่องของธรรมเป็นของดีเลิศ ถ้าเราไปมีความสนใจในอรรถในธรรมก็เท่ากับว่าเราจะหนีจากอำนาจของกิเลส ที่มันควบคุมไว้ในแดนแห่งกองทุกข์ทั้งหลาย มันจึงทำการกีดขวางไม่ให้อยากไป ไม่ให้อยากทำ ให้มีเรื่องมีราว สร้างเหตุสร้างผล กลไกที่จะหักห้ามเราให้อยู่ในเงื้อมมือของมันตลอดไป คนเราจึงทำบุญทำกุศล ทำคุณงามความดี ประพฤติตัวเป็นคนดีได้ยาก ถ้าทำเป็นคนเลวนั้นได้เลวมาก ๆ เพราะกิเลสเป็นทางต่ำไหลลง ๆ เหมือนน้ำไหลโจนลงจากภูเขา ไม่มีอะไรห้ามไว้ได้เลย ไหลลงจนถึงที่ราบ ถึงมหาสมุทรทะเลหลวงไม่มีหยุดหย่อน

เรื่องกิเลสพาสัตว์โลกไหลลงก็เช่นเดียวกัน ไหลลงตั้งแต่ความชั่วเล็ก ๆ น้อย ๆ ทำตามมันไปจนกลายเป็นความชั่วอันใหญ่หลวง เมื่อทำไม่หยุดไม่ถอยกลายเป็นความชั่วอันยิ่งใหญ่ ตายไปแล้วไหลลงไปแดนนรก นรกก็มีหลายประเภท นรกที่ย่อมก็มี ที่หนักมากก็มี เมื่อทำกรรมชั่วซ้ำลามาก ๆ เข้า นรกที่ว่าหลุมเป็นที่หนึ่งที่ให้กองทุกข์มากที่สุด เสวยกรรมอยู่นั้นเป็นเวลาตั้งกี่กัปก็กลับ นี่ละเป็นนรกหลุมพอเหมาะพอดีกับคนสร้างแต่บาปแต่กรรมนับแต่วันเกิดมา ไม่อยากทำบุญให้ทานเพราะกิเลสห้ามไม่ให้ทำ แต่ถ้าทำตามกิเลสคือความชั่วนั้นไหลทั้งวันทั้งคืน

ข้อนี้จึงควรนำมาพิจารณาสำหรับพวกเราทั้งหลายซึ่งเป็นชาวพุทธ มักจะถูกดัมตุ้นจากกิเลสล่อลวงให้ไปทางของมัน คือทางความชั่วซ้ำลามากจนได้นั้นแหละ ให้เราฝืนเสมอ ถือพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นองค์ศาสดาที่ทรงดำเนิน เวลาจะตรัสรู้ก่อนตรัสรู้นั้นสลบถึงสามหน นั่นทุกข์หรือไม่ทุกข์ เสด็จออกจากหอบปราสาทราชมณเฑียรจากความเป็นกษัตริย์ เข้าในป่าในเขา ก็เท่ากับกับเทวดาตกจากสวรรค์ลงสู่แดนนรกนั่นเอง นี่มหา

กษัตริย์เสด็จออกจากหอปราสาทราชมณเฑียรเข้าสู่ป่าสู่เขา ขอทานเขามากินก็ยอมเป็น
เช่นนั้น

นอกจากนั้นยังบำเพ็ญพระองค์ด้วยความทุกข์ความลำบาก เริ่มแรกตั้งแต่วัน
เสด็จออกจากพระราชวัง พระองค์มีไพร่ฟ้าประชาชนทั่วแผ่นดิน เฉพาะอย่างยิ่งในพระ
ราชวังเต็มไปด้วยนางสนม บริษัทบริวารเต็มไปหมด แล้วก็ย่นเข้าไปถึงพระราชหูล พระ
นางพิมพา มีตั้งแต่ธรรมชาติที่มีคุณค่า ซึ่งน่ารัก น่าสงวน น่าห่วงน่าหวงทั้งนั้น แต่พระ
องค์ทรงตัดพระทัยออกไป จะเข้าไปชมพระราชหูลนั้นก็กลัวภัยอันใหญ่หลวง คือพระ
นางพิมพาซึ่งเป็นคู่พระบารมีกันจะตื่นขึ้นมา ต้องตัดพระทัย ความจริงนั้นก็ทรงรักทรง
ห่วงใยทั้งพระนางพิมพา ทั้งพระราชหูล คือห่วงใยทั้งแม่ทั้งลูกนั้นแหละ แต่ก็ตัดใจออก
ไป นี่ทุกข์ใหม่พิจารณาซิ

ให้เราคิดอย่างนี้มาเทียบเคียงกับเรา เราสร้างคุณงามความดีไม่จำเป็นต้องถึงพลัด
พรากจากลูกจากเต้า จากผิว จากเมีย ไปทำบุญอะไร ไม่เหมือนพระพุทธเจ้า นั่น ซึ่งมีน้ำ
หนักมากกว่าเรา เพราะความปรารถนาเป็นศาสดาสอนโลก ย่อมได้รับความทุกข์ความ
ลำบากมากกว่าโลกเป็นธรรมดา ให้ถือเข้ามาเป็นคติเครื่องเตือนใจ ทรงบำเพ็ญอยู่นั้นก็
เป็นเวลา ๖ ปี ที่เป็นทุกข์มากที่สุดก็ถึงขั้นสลบไสลถึงสามครั้ง นี่พระองค์ก็ไม่ทรงลดละ
ประกอบบำเพ็ญจนกระทั่งได้ตรัสรู้ขึ้นมา เพราะอำนาจแห่งความพากเพียรไม่หยุดไม่
ถอย

นี่เราทั้งหลายซึ่งเป็นลูกของตถาคตพุทธบริษัท ก็ขอให้พากันดำเนินตามร่อง
รอยแห่งศาสดา แม้จะไม่ได้ทุกกระเบียดตามศาสดา ก็ขอให้ได้แบบลูกศิษย์มีครูสอน
ค่อยดำเนินตามสติกำลังความสามารถของเราไป ให้ฝ่าฝืนเช่นเดียวกับพระพุทธเจ้า
ทรงฝ่าฝืนโลกทั้งหลายมาแล้ว โลกที่แน่นหนามั่นคง เหนียวแน่นที่สุดไม่มีอะไรเกิน
โลกวิภูวน พระองค์ก็ทรงตัดพระทัยออกไปได้ ทั้ง ๆ ที่ออกไปแล้วพระทัยยังห่วง ก็ยัง
ตัดพระทัยอีกไม่ให้ห่วงให้หวง จนผ่านพ้นไปได้ นี่เราสร้างคุณงามความดี ไม่ถึงกับ
ต้องร้างจากบ้านจากเรือน จากพ่อจากแม่ จากอะไรไปแหละ

เราไปทำความดีเป็นประจำวันให้พากันทำ อุทิศสำหรับพยายาม มีมากมีน้อยการทำ
บุญให้ทานนี้เป็นเรื่องใหญ่โตมากนะ ขอให้ท่านทั้งหลายได้เข้าอกเข้าใจในข้อนี้ ไป
เทศน์ที่ไหนหลวงตาไม่เคยละการให้ทานนี้เลย เพราะทานนี้เป็นยอดแห่งความดีทั้ง
หลาย และเป็นยอดแห่งความกว้างขวาง เป็นยอดแห่งความสามัคคี สมานกันได้ดี
เพราะอำนาจแห่งการให้ทาน ให้ทานใครก็ตามแม้ที่สุดให้ทานสัตว์ บุญกุศลได้มาจาก
สัตว์ ให้ทานคนบุญกุศลได้มาจากคน ให้ทานคนจนบุญกุศลได้มาจากคนจน ให้ทานผู้

ใด สัตว์ตัวใด บุญกุศลออกมามาจากนั้น ๆ มาเป็นสมบัติของเรา จึงไม่มีคำว่าสูงว่าต่ำ ขึ้นชื่อว่าบุญกุศลแล้วออกมาได้ทุกทาง

ให้พากันอุตสาหะพยายาม เราไม่ได้เป็นเศรษฐีมีเงินเป็นหมื่น ๆ แสน ๆ ล้าน เรามีพอกอยู่พอกกินวันหนึ่ง ๆ ในครอบครัวของเรา ให้แบ่งปันปันส่วนเอาไว้พอให้เหมาะสม เพราะความจำเป็นมีทั้งทางธาตุทางชั้นและทางด้านจิตใจ ทางธาตุชั้นก็อาศัยวัตถุเป็นเครื่องบำรุงรักษา เช่น มีอาหารการบริโภค มีบ้านมีเรือน ที่อยู่อาศัย มีเครื่องใช้ไม้สอย เป็นธรรมดาสำหรับร่างกายเรา เราก็ต้องวิ่งเต้นชวนชวายนตามความจำเป็นให้เหมาะสมกัน นี่คือนี่ที่พึ่งของกายในเวลามีชีวิตอยู่ ให้พากันชวนชวาย ถึงไม่บอกก็ชวนชวายเอง โลกเป็นอย่างนั้น

แต่สำคัญที่จิตใจ ถ้าไม่บอกไม่ชวนชวายนะ วิ่งเต้นชวนชวายหาแต่อาหารการบริโภคทางด้านวัตถุ ห่วงใยแต่ร่างกาย กลัวเป็นกลัวตาย กลัวทุกข์ กลัวยาก กลัวลำบาก ในเวลายังมีชีวิตอยู่ แต่เวลาตายไปแล้วยิ่งมีความทุกข์ ความยาก ความลำบาก เพราะจิตใจไม่มีบุญกุศลเครื่องหล่อเลี้ยงเหมือนทางร่างกายนี้เลย นั้นไม่ได้คิดกันมากต่อมาก จึงขอให้คิด ที่พึ่งที่อาศัยของเรามีอยู่สองอย่าง ส่วนร่างกายที่อยู่อาศัยอาหารการบริโภค นี่เป็นส่วนร่างกาย ส่วนจิตใจคือบุญคือกุศลเกิดขึ้นจากการทำบุญให้ทานทุกประเภท นี่มาเป็นอาหารโอฆารสที่เลิศเลอ เป็นเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจ

ร่างกายก็ให้มีที่อาศัย ใจก็ให้มีที่อาศัยคือบุญกุศลเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจ จิตใจก็ไม่เดือดร้อน ร่างกายจะเป็นจะตายเมื่อไร ใจมีอาหารเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงแล้ว ใจก็ไม่เดือดร้อน พอตายไปจริง ๆ เวลาตายไปแล้วจิตจะต้องพึ่งบุญกุศลนี้เท่านั้น สมบัติเงินทองข้าวของแม้จะชวนชวายด้วยความจำเป็นทั่วหน้ากันในเวลามีชีวิตอยู่ก็ตาม พอชีวิตหาไม่แล้วขาดสะบั้นไปหมด ตั้งแต่ลมหายใจกับร่างกายของเราขาด สิ่งทั้งหลายที่เป็นสมบัติของเราก็ขาดไปพร้อม ๆ กัน ไม่มีอะไรที่จะเป็นเครื่องยึดอาศัยได้เหมือนเวลาเรามีชีวิตอยู่เลย

แต่ส่วนใจของเราเมื่อมีบุญมีกุศลแล้ว นี้แหละเป็นที่พึ่งเป็นที่พึ่งตายไปในทุกภพทุกชาติ วัตถุประสงค์เหล่านี้ติดตามไปไม่ได้ ร่างกายก็ติดตามไปไม่ได้ ติดตามได้แต่บุญแต่กรรมอันดีงามของเรา ติดตามไปได้ทุกภพทุกชาติ ไปเกิดในภพใดชาติใด สูงต่ำประการใดด้วยอำนาจแห่งบุญแห่งกุศลนี้ทั้งนั้นพาไป สนับสนุนไปให้เกิดในสถานที่เหมาะสมกับบุญกรรมของตนที่สร้างไว้มากน้อยเพียงไร ดังที่ท่านแสดงไว้ในทางความดี สวรรค์ก็มีไว้สำหรับสัตว์ผู้มีความดีงามเป็นชั้น ๆ ขึ้นไป ตั้งแต่ชั้นจาตุมฯ ขึ้นไป ถึงชั้นที่หกปรนิมมิตวสวัตดี นี่คือนสวรรค์สำหรับคนมีบุญตั้งแต่ชั้นจาตุมฯ ขึ้นไป

ผู้มีบุญในขั้นนี้ก็ไปเกิดในสวรรค์ชั้นนี้ ผู้ที่มีบุญสูงกว่านี้ก็ขยับขึ้นไป ๆ จนกระทั่งถึงปรนิมมิตวสวัตตี สวรรค์หกชั้น เทวดาทั้งหลายนี้มีความเหลื่อมล้ำต่ำสูงต่างกัน บุญมีเหมือนกันแต่มีมากมีน้อยต่างกัน ผู้มีมากก็ขึ้นได้ชั้นสูง มีความละเอียดลออ ความสุขละเอียดลออต่างกันเป็นลำดับลำดับา จนกระทั่งถึงพรหมโลก นี่ก็เป็นที่อยู่ของสัตว์ผู้สร้างคุณความดีนั้นแล จนกระทั่งถึงนิพพาน เรียกว่าผู้ที่สร้างคุณดีเลิศเลอแล้วถึงนิพพานปิ้ง ตัดขาดสะบั้นเรื่องความทุกข์ ความทรมานที่เคยเกิด แก่ เจ็บ ตาย มาที่กัปกี่กัลป์ พอจิตได้บริสุทธิ์เพราะอำนาจแห่งบุญกุศลที่เราสร้างมาหนุนเต็มที่แล้ว พ้นจากทุกข์โดยประการทั้งปวง

ท่านเรียกว่าถึงนิพพาน ตัดเรื่องความเป็น ความตาย ความทุกข์ ความยาก ความลำบากในวัฏวนที่เคยเกิด แก่ เจ็บ ตาย มานี้ออกโดยสิ้นเชิง ไม่มีสิ่งใดเหลือเลย นี่ละพระพุทธเจ้าที่เป็นศาสดาของพวกเราทั้งหลาย ท่านตัดขาดแล้วตั้งแต่วันที่ท่านตรัสรู้ในวันเดือนหกเพ็ญ ขาดสะบั้นเลยเหลือแต่พระทัยที่บริสุทธิ์สุดส่วนแล้ว เป็นความเลิศเลออัศจรรย์สุดส่วน จึงได้นำธรรมนี้มาสั่งสอนสัตว์โลกด้วยสวากขาตธรรม เพราะพระองค์ตรัสรู้ด้วยพระองค์เองโดยชอบ โดยไม่มีใครแนะนำสั่งสอนแนวทางที่จะให้ดำเนินและปฏิบัติตามจนได้เป็นพระพุทธเจ้าเลย เป็นความสามารถ เป็นนิสสัยวาสนาของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ เองที่จะตรัสรู้แต่ละพระองค์ เป็นผู้ทรงบำเพ็ญเอง รู้เอง เห็นเองขึ้นมาด้วยกันทั้งนั้น

พระพุทธเจ้าเมื่อได้ตรัสรู้ขึ้นมาแล้วก็นำมาสั่งสอนสัตว์โลก เรียกว่าตรัสรู้เองโดยชอบ ทุกอย่างชอบหมด ตรัสรู้ก็พ้นทุกข์โดยชอบ ธรรมสอนโลกนี้ก็เป็นที่ชอบธรรมสุดส่วน นำมาสอนโลกสอนพวกเรานี้แหละพวกสัตว์โลกทั้งหลาย จึงให้พากันอุตสาหะพยายาม คนตาบอดย่อมอาศัยคนตาดี ถ้ามีแต่คนตาบอดด้วยกันก็ชนไม้ชนอะไร โลกอันนี้โลกป่าช้าผีดิบมีแต่คนตาบอดเอาหัวชนกัน ชนต้นไม้ ภูเขา ตกเหว ตกบ่อ ไปที่ไหนมีแต่ป่าช้าคนตาบอดถ้าไม่อาศัยคนตาดีจึงไป คนตาดีจึงไปแล้วแล้วคลาดปลอดภัย ตาดีจึงไปคือฟังเสียงธรรมของพระพุทธเจ้านั้นแล ท่านสอนว่าอย่างไรให้อุตสาหะดำเนินตามท่านที่ชักจูง คือการแนะนำสั่งสอนพวกเรา

นี่ก็ผ่านพ้นอุปสรรคไปได้โดยลำดับ จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้นไปได้เพราะการเดินตามครูของเรา เราอย่าถือทิฐิมานะว่าตัวรู้ตัวฉลาดแหลมคมยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า นั้นจะเป็นความโง่ที่สุดประมาณไม่ได้ แล้วจะกลายเป็นป่าช้าทุกแห่งทุกหน ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นป่าช้าของคนตาบอดใจบอด ไปที่ไหนไปก็ก้าวไม่ออก ไปที่ไหนก็โดนขวากโดนหนาม โดนตั้งแต่ฟันแต่ไฟ โดนแต่ภัยรอบด้าน มีแต่ความทุกข์ความทรมานในภพชาติ

ต่าง ๆ ของคนตาบอดที่ไม่สนใจกับความตึงามจากท่านผู้ตาดี คือธรรมทั้งหลายท่านแสดงเอาไว้ให้เราจำไว้ตั้งแต่บัดนี้

เวลานี้ถึงตาเราดีใจเราก็งบอด ให้เชื่อตัวเองว่าใจเรายังบอดนะ ใจของพระพุทธเจ้าเป็นใจที่บริสุทธิ์ที่สุดส่วน ให้เชื่อฟังคำสอนของท่าน ตะเกียกตะกายไปตามนั้นแหละ นี่เห็นไหมอยู่ข้างหลังนี้ ภาพพจน์หรือว่ารูปปั้นท่านมาแสดงไว้ ปั้นไว้เพื่ออะไร ธรรมดาทองก็เป็นทอง อัญมณีเป็นอัญมณี ปูนเป็นปูน หินเป็นหิน ทรายเป็นทราย มีคุณค่าอะไร แต่นามครูบาอาจารย์ คุณครูบาอาจารย์เข้าแทรกอยู่ในนั้นแล้วเป็นของมีฤทธิ์มีเดช มีคุณค่ามหาศาลขึ้นในทอง ในอัญมณี ในปูน ในหิน ในทราย นั้นแล เราจึงได้กราบท่านตลอด

อันนี้ก็ท่านมาจากไหน ท่านดำเนินตามทางของศาสดาจนได้เป็นผู้เลิศเลอให้เราทั้งหลายได้กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจ ระลึกไว้ไม่ลืมตลอดมานี้ละ ขอให้ระลึกท่านอยู่เสมอ สถานที่นี้ หรือเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดเชียงใหม่เรานี้เป็นจังหวัดที่เป็นมหามงคลมากกว่าจังหวัดทั้งหลาย หลวงตาไม่ได้ยกไม่ได้ยอจังหวัดใด เหยียบย่ำทำลายจังหวัดใด พุดตามความรู้สึกและความรู้ความเห็นที่ได้ยินมา ปรากฏว่าจังหวัดเชียงใหม่เราที่ท่านผู้มาสำเร็จคุณธรรมสูงสุด ๆ เรียกว่าเป็นเพชรน้ำหนึ่งนี้มีจำนวนหลายองค์มากทีเดียว

นับเริ่มต้นตั้งแต่ หลวงปู่มั่น หลวงปู่พรหม หลวงปู่ขาว นั้น และหลวงปู่แหวน มาเป็นลำดับลำดับ ที่ระลึกไม่ได้ก็คงมีอยู่ มีจำนวนมาก เพราะจังหวัดอื่น ๆ ไม่ค่อยเห็นมี มีจังหวัดนี้ที่มากที่สุด แล้วสถานที่นี้ก็มาบรรจุครูบาอาจารย์ที่เป็นองค์เอก ๆ ไว้กราบไหว้บูชา จึงเป็นสิริมงคลแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลาย วัดนี้เป็นวัดมหามงคล คือหลวงปู่มั่นท่านเคยมาบำเพ็ญอยู่ในสถานที่นี้ และทำประโยชน์แก่โลกด้วยความเมตตา เจริญเมตตาภาวนาแผ่กระจายไปถึงโลกทุกแห่งหนทีเดียว ท่านไปอยู่ที่ไหน ท่านผู้มีธรรมในใจไปที่ไหนกระจายไปด้วยความเมตตา ชานไปทั่วโลกดินแดน

ท่านไม่ได้เหมือนหัวใจเรานะ หัวใจพระพุทธเจ้า หัวใจพระอรหันต์ท่านสว่างจ้าอยู่ทั้งวันทั้งคืนประจำองค์ของท่านเป็นลำดับลำดับไป นี่ท่านมาอยู่อำเภอพร้าวของเรา นานสักเท่าไร สว่างจ้าอยู่นี้ เราก็ได้กราบไหว้บูชาท่านเป็นขวัญตาขวัญใจ และมีอานิสงส์มากมายตลอดมา กราบไหว้ทั้งหลายมันต่างกันนะ กราบไหว้หมุ่หมาเป็นยังงัยบ้าง กราบไหว้หมาเป็นอย่างหนึ่ง กราบไหว้แมวเป็นอย่างหนึ่ง กราบไหว้เด็กเป็นอย่างหนึ่ง กราบไหว้คนที่เป็นคนชั่วเป็นอย่างหนึ่ง กราบไหว้คนที่เป็นคนดีเป็นอีกอย่างหนึ่ง กราบไหว้พ่อแม่ ท่านผู้มีคุณ ครูบาอาจารย์ เป็นผลอีกอย่างหนึ่ง มันต่างกันอย่างนั้น

นี่เราได้ครูบาอาจารย์องค์ที่ประเสริฐเลิศเลอมากราบไหว ไม่ใช่หมูใช้หมาต้องมี
อานิสงส์มากทีเดียว จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้อุตส่าห์พยายาม เราเกิดมาพบพระพุทธ
ศาสนานี้เรียกว่าเลิศเลอแล้ว หากที่ตำหนิติเตียนไม่ได้แล้ว ถ้าไม่มีวาสนาเกิดมาพบพระ
พุทธศาสนาก็เหมือนไก่พบพลอยนั่นแหละ ไก่พบพลอยในนิทานอีสป อันนี้ท่านก็แสดง
ไว้ในชาดกเหมือนกัน แต่ก่อนเราเรียนหนังสือเป็นนักเรียนอยู่ ครูท่านสอนเราก็จำได้
นิทานอันนั้น ว่าไก่แจ้ตัวหนึ่งคู้ยเขี่ยหาอาหาร ไปพบพลอยเม็ดหนึ่งงามดีมีค่ามาก จึง
พูดเปรย ๆ ขึ้นว่า นี่ถ้าเจ้าของของเจ้ามาพบเจ้าเข้าเช่นนี้ เขาคงเก็บเจ้าไปฝังไว้ในหัว
แหวนตามเดิม แต่นี่เจ้าไม่มีประโยชน์อะไรแก่เรา สู้ข้าวสุกข้าวสารเพียงเมล็ดเดียวก็ไม่
ได้ว่าแล้วก็คู้ยเขี่ยเลยไปในแปลงอื่น ๆ

ท่านสรุปเรื่องนี้ว่า นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ของที่ดีย่อมเป็นประโยชน์แก่ผู้รู้
จักใช้เท่านั้น นี่ละเราให้พิจารณา ให้เห็นว่าเป็นเพชรเป็นพลอย เป็นพลอยจริง ๆ
เป็นของมีคุณค่าจริง ๆ แล้วปฏิบัติตัวของเราให้มีคุณค่า อย่าหาตั้งแต่ข้าวสุกข้าวสาร
กินไปวันหนึ่ง กินไปวันหนึ่ง ไม่ได้คิดถึงอรรถถึงธรรมซึ่งเป็นเหมือนเพชรเหมือนพลอย
พอเป็นนมหมากคลแก้ตนด้วยแล้วไม่ดี ไม่ถูก นี่เราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา คนที่ไม่
เคารพนับถือศาสนาเห็นเหมือนกับไก่พบพลอยนี้มีจำนวนมาก

เราอย่าให้เป็นไก่พบพลอย ให้เป็นคนพบพลอย คนหาพลอยอยู่แล้วไปพบเข้า
แล้วกว้านเอาเลย กว้านเอาเลย อยากให้มันมีทั้งภูเขากว้านเอาหมด ดีไม่ดีชาว
เชียงใหม่นี้จะมากว้านเอาหมด แล้วเมืองอื่น ๆ ก็จะมาแย่งชาวเชียงใหม่อีก เพราะใครก็
ต้องการคำว่าพลอย ๆ นี้อย่าให้เป็นแบบไก่แจ้ นะ พบพุทธศาสนาแล้วซึ่งเท่ากับเพชร
พลอย แต่เป็นเพชรพลอยที่เลิศเลอสุดยอด ให้พากันอุตส่าห์พยายามปฏิบัติ เป็น
วาสนาของเราแล้วที่เราได้มาพบ ได้กราบไหว้บูชา ได้นับถือท่าน เป็นจิตเป็นใจฝากเป็น
ฝากตายจริง ๆ อย่าได้ลืมนะ อันนี้เรียกว่าสมบัติของมนุษย์ คือศาสนา

ศาสนาพุทธนี้เป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้วให้พากันปฏิบัติ เพราะเจ้าของ
ศาสนาเป็นผู้สิ้นกิเลส ได้แก่พระพุทธเจ้าของเราเป็นผู้สิ้นกิเลส สอนธรรมเป็นธรรมที่
บริสุทธิ์ที่สุดส่วน ผู้ปฏิบัติตามไม่ผิดพลาดเลย ให้พากันยึดกันถืออันนี้ไว้ให้ดี การทำบุญ
ให้ทานอย่าปล่อยอย่างว่าง เรามีบุญก็ทำตามเกิดตามมีของเรา ถ้าปล่อยแล้วเสียวันเสีย
คืนนะ เสียสมบัติที่จะเป็นสาระสำคัญภายในจิตใจของเราไป จะเห็นว่ามันดี ๆ ลาบก็
ดี ก้อยก็ดี แกงก็ดี เผ็ดก็ดี เพื่อเข้าพุงไปเสียไม่เกิดประโยชน์อะไรนะ ให้เพื่อจิตใจบ้าง

เรามีอะไรมาก็ให้ทั้งทำบุญให้ทาน ทั้งเพื่อรับประทาน แบ่งปันปันส่วนไว้เสมอ
อันนี้ไว้สำหรับธาตุขันธ์ อันนี้ไว้สำหรับจิตใจ ให้ใจก็ได้อาหารโอฆารสคือบุญคือกุศล
เกิดขึ้นจากการให้ทานของเรา ทางภายนอกก็ได้อาหารการบริโภค ดังที่เราบริโภคทั่ว

โลกดินแดนนี้แหละ อย่าให้ขาดทั้งสองอย่างนะ ขาดอย่างใดก็ตาม ขาดทางด้านคุณงามความดีเข้าสู่จิตใจ ขาดทานขาดการกุศลนี้ขาดมากที่สุดทีเดียว เรียกว่าเรานี้ตัดทางเดินของตน ไปที่ไหนไปไม่ถูก ชัด ๆ ช้อง ๆ ยุ่ง ๆ เหยิง ๆ ไปเกิดภพใดชาติใดมีแต่ภพที่ยุง ๆ เหยิง ๆ วุ่นวาย ชัด ๆ ช้อง ๆ ภพทุกข์ ๆ จน ๆ ชั้นแค้น ไม่ได้เป็นภพที่ราบรื่นดีงามเหมือนคนมีบุญ

ฟังสัตว์โลกที่ได้รับความทุกข์ความทรมานมากขนาดไหน ผู้แสวงหาความดีงามเราต่างกันอย่างไบบ้าง อย่างนักโทษกับเรา เราไม่ใช่นักโทษ ถึงเราไม่ได้เป็นทเวดาเราก็ยังดีกว่านักโทษ นักโทษอยู่ในที่คุมขัง ยังมีโทษหนักเท่าไรยังเป็นทุกข์มาก ถูกบีบบังคับทุกอย่าง ตัดโลกภายนอกออกหมด คือคนทำความชั่วติดคุกติดตะรางอยู่ในเรือนจำเราก็เห็นชัด ๆ หรือใครอยากไปติดคุกเหรอ พิจารณาซิ เราอยู่ภายนอกนี้เราสะดวกสบาย แม้มันสูงกว่านี้ก็ยังดี นี้เรายังสร้างคุณงามความดีให้มีระดับสูงกว่านี้

เรามันต้องตายด้วยกันนั่นแหละ วันหนึ่ง ๆ ทั่วโลกดินแดนไม่มีใครเกิดแล้วไม่ตาย ตายด้วยกันทุกคน ให้จำคำที่ว่าตายนี้อยู่กับเราทุกคน อย่าประมาทนะว่าตัวจะไม่ตาย มันตายได้ทั้งนั้นละเมื่อลมหายใจสุดสิ้นลงแล้ว ตายได้ทั้งหมด สัตว์น้ำ สัตว์บก บุคคล ตายได้ด้วยกัน เวลายังไม่ตายนี้ให้อุตสาหะพยายาม ใช้ปัญญา ใช้ความคิดยืดยาวเอาไว้ เพื่อความสะดวกของเราในอนาคตข้างหน้า ชาตินี้ตั้งที่เราเป็นอยู่ สุข ทุกข์ ยาก ลำบากขนาดไหนเรารู้ ๆ เห็น ๆ กันอยู่ พอเป็นพอไป ไม่เป็นความทุกข์เดือดร้อนมากเกินไป

ที่นี้ความดีบิตของเรา เราก็ให้พยายามสร้าง ให้เป็นความสุขความเจริญในกาลต่อไปข้างหน้า นี่จะเป็นความสุขเกษมศานต์ การทำบุญจึงเป็นธรรมอันเลิศเลอสำหรับหนุนจิตใจของเราให้ไปสู่สถานที่สมหวัง ๆ ตลอดไป ๑) การให้ทาน ๒) การรักษาศีล ให้เข้มงวดกวดขันมีการรักษาบ้าง ๓) การเจริญเมตตาภาวนา เวลาจะหลับจะนอนให้มีพุทโธ ธัมโม สังโฆ ติดใจบ้างนะ อย่างนอนหลับ ๆ เหมือนหมูใช้ไม่ได้นะ เวลาจะหลับจะนอนขอให้กราบพระเสียก่อน ตัวชี้เกียดคือตัวกิเลสมันฝืนเอาไว้มันไม่ให้กราบ ให้ล้มใส่หมอนเลย ๆ มันไม่ให้ก้มหัวลงกราบพระพุทโธเจ้า กิเลสมันลากเอาไว้

ให้ฝืนกิเลสมากกราบเรียบร้อยก่อน แล้วนั่งภาวนาพุทโธ ๆ มีสติกำกับจิตใจของเรา ทำใจให้สงบในขณะภาวนา ภาวนาคือการอบรมจิตใจของเราจะมีความสงบผ่องใส ทั้ง ๆ ที่เคยติดเคยตื่นมาตั้งแต่ตื่นเข้ายันค่ำ ในขณะนั้นเราจะบังคับความคิดความปรุงไปตามกิเลส ให้เป็นความคิดของธรรมแทนที่เข้ามา ได้แก่การภาวนา นึกพุทโธแทนความนึกถึงกิเลส ความรำคาญความรวย ความได้อะไรก็แล้วแต่เป็นเรื่องของกิเลส ให้นึกพุทโธ ๆ

หรือธัมโม หรือสังโฆ ตามแต่จริตนิสัยเราชอบ เราชอบอะไรให้หนักนั้น มีสติกำกับไว้กับความรู้อันนั้น

ให้สติกำกับไว้ไม่ให้คิดเรื่องอะไร เพราะเราคิดมาตั้งแต่ตื่นนอนแล้ว วันนี้เราจะคิดเพื่อทางของอรรถของธรรม ทางของกิเลสคิดตั้งแต่ตื่นนอน นี่ทางของธรรมฟังจะมาคิดเดี๋ยวนี้ ปิดความคิดทั้งหมดอะไรไว้ให้มีแต่ทางของธรรม เปิดขึ้นว่าพุทโธ ๆ แทนกิเลส ความคิดของกิเลสทั้งหลาย อยู่กับใจมีสติบังคับ ใจจะค่อยสว่างขึ้นมา สงบเย็นขึ้นมาเรื่อย ๆ นี่เป็นฆราวาสญาติโยมมีธุระกิจการทางภายนอกมากมาย ก็ขอให้ทำ ไม่ได้มากขอให้ทำ อย่าให้ขาดวันขาดคืน ไม่ได้เหมือนพระ พระท่านบวชเข้ามาแล้วเพื่อพระพุทธานุภาพ เพื่อมรรค ผล นิพพาน จริง ๆ งานของพระกับงานของโลกจึงต่างกัน

งานของพระเข้ามาบวชชำระกิเลสตัณหาอาสวะ ซึ่งเป็นเรื่องของชาวบ้านชาวเมือง เรื่องสัวมเรื่องถาน เรื่องสกปรกโสภณ เวลามาบวชแล้วชำระสิ่งสกปรกโสภณ อย่าไปห่วงไปใยกับมัน มีแต่การชำระสิ่งเหล่านั้นด้วยความพากเพียร เดินจงกรมก็ชำระกิเลส นั่งสมาธิภาวนาก็ชำระกิเลสตัวสกปรกรกรุงรังอยู่ภายในใจของเรา ให้มันจางออกไป จางไป จิตใจจะมีความสงบร่มเย็นเป็นลำดับลำดับ พระนี่ละเป็นผู้จะตัดดวงเอามรรค ผล นิพพาน ได้ตามมักตามหมายไม่สงสัยแหละ ขอให้ดำเนิน แต่อย่าไปแย่งเอางานของฆราวาสมาใช้ก็แล้วกัน

งานของฆราวาสก็คืออย่างที่เขาคิดว่าทำทั่วโลกดินแดน งานของพระคือการเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา มีความมักน้อยสันโดษนั้นทิ้งไปหมดเสีย โดดเข้าไปเองงานของโลก ชอบลาภ ชอบยศ ชอบสรรเสริญเยินยอ หารายได้รายรวย ไปแบบโลก ๆ ไปเสีย แทนที่จะบวชเข้ามาหาอรรถหาธรรม หาบุญหากุศลเพื่อมรรค ผล นิพพาน กลายเป็นบวชเข้ามาหาความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา หาชื่อเสียง หายศหาบรรดาศักดิ์เป็นแบบโลก ๆ เลยเร็วกว่าโลกไปหมด นี่พวกพระของเราทั้งหลายให้พากันระมัดระวังบวชเข้ามา พระพุทธเจ้าสละยังงั้นเราเดินตามรอยของพระพุทธเจ้า

หอปราสาทราชมณเฑียรพระพุทธเจ้าเสียดายที่ไหน สละออกมาหมด แล้วกษัตริย์ในครั้งพุทธกาลที่ออกบวชในพุทธศาสนามีน้อยเมื่อไร พระองค์ใดก็ตามเสด็จออกมาแล้วออกเลย เจียบเลย ๆ ไม่เคยเห็นไปพัวพันกับหอปราสาทราชมณเฑียร ซึ่งเป็นโลกามิสอันเป็นเรื่องของโลกล้วน ๆ นั้นเลย ท่านบวชเพื่ออรรถเพื่อธรรม พอจากนั้นมาแล้วก็มาเป็น สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ ของพวกเรา ท่านบริสุทธ์แล้วจากการชำระสละตามความมุ่งหมายที่ท่านเสด็จออกบวช แล้วผู้ที่ออกบวชตามธรรมดาก็คือตั้งแต่พระราชามหากษัตริย์ เศรษฐีภุมมพี พ่อค้า ประชาชนคนธรรมดา มาบวชได้ด้วยกันทั้ง

นั้น กิเลสมีอยู่ด้วยกัน ชำระได้ด้วยกัน ชำระสิ่งเหล่านี้ออกไปให้หมดไป ๆ แล้วธรรมก็เจริญรุ่งเรืองขึ้นมา

นี่เรียกว่าบวชมาเพื่อละโลก อย่าไปหึงหวงในโลก บวชมาไปหากอบโกยโลก พระไปหากอบโกยโลกมันก็เหมือนส้วมเหมือนถ่านนั่นเอง เรื่องของโลกเป็นอย่างหนึ่ง เรื่องของพระเข้าไปเกี่ยวข้องมันกลายเป็นส้วมเป็นถ่าน สกปรกโสภณไม่มีอะไรเกินพระ ไปที่ไหนเขาจะถูกเหยียดหยาม นำละอายไหมล่ะพวกเรา ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ เดินจงกรมเอาลงไป นั่งสมาธิภาวนา นี่คือนิเวศน์ของพระโดยแท้ ใ้องานเรื่องนอก ๆ นานา ก่อนนั้นสร้างนี้ งานยุ่งเหยิงวุ่นวาย กวนบ้านกวนเมือง กวนห้ากวนสิบนั้นเป็นงานของโลก อย่างนำมาใช้ในพระ

ถ้าจะให้ถูกต้องตามทางเดินของพระพุทธเจ้าจริง ๆ ไม่ยุ่งกับอะไร บริหาร ๘ เท่า นั้น เดินจงกรม นั่งสมาธิ เข้าป่าไหน เขาถูกไหน ถ้าไหน เจ็บมผ้าไหน ที่จะเป็นที่สะดอก ในการบำเพ็ญเข้าไปที่นั่น บำเพ็ญที่นั่น ฆ่ากิเลสที่ตรงนั้น ออกมาเป็นสภาวะของตัวเองแล้ว ก็เป็นสภาวะของโลกได้ ถ้าไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวแล้วออกมาเหมือนหมาขี้เรื้อน พระหมาขี้เรื้อนใครอยากกราบวะ ไม่มีใครอยากกราบ เราไม่อยากเป็นหมาขี้เรื้อนทำตัวให้เป็นพระสมบูรณ์แบบในหัวใจเราแล้ว ไปไหนสบายหมด เย็นไปหมด ๆ นี่ละอำนาจของธรรม

ขอให้ปฏิบัติ ธรรมพระพุทธเจ้าแบบมีรับอยู่ตลอดเวลาสำหรับผู้ปฏิบัติ ผลจะพึงได้ไม่เป็นอย่างอื่น จึงเรียกว่าอกาลโก ไม่มีกาล สถานที่ เวลาเวลาใดจะมากิดขวางทำลายได้ ขอให้ตั้งใจปฏิบัติบรรดาพระลูกพระหลานที่บำเพ็ญเพียร อย่าลืมนื้อลืมตัว บวชมาแล้วให้ระลึกว่าเราเป็นพระ หน้าที่ของพระ การงานของพระคืออะไร ให้ดู ดูเจ้าของ ดูเจ้าของด้วยสติแล้วจะรู้ตัว พอรู้ตัวแล้วจะได้พลิกตัว อะไรผิดปิดออก ๆ บำเพ็ญ ตั้งแต่สิ่งดั่งงามทั้งหลาย เรื่องมรรค ผล นิพพาน ไม่ว่าสมัยนั้นสมัยนี้ กิเลสก็ไม่มีสมัย สมัยใดกิเลสเต็มหัวใจ นี่เป็นของสกปรก เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้สัตว์โลกทั่วไป ทั้งเขา ทั้งเรา

ที่นี้เวลาเรามาบวชเป็นพระเราจะแก้กิเลส ชะล้างกิเลสนี้ ชะล้างด้วยอรรถด้วยธรรม ธรรมก็ไม่มีกาล สถานที่ เวลาเวลา ไม่มีคำว่าครีว่าล้าสมัย เหมือนน้ำชำระล้างของสกปรกไม่มีกาลเวลา น้ำสะอาดตลอดเวลา ชะล้างของสกปรกได้ตลอดมาเช่นเดียวกันกับธรรมะซึ่งเป็นของสะอาด ชะล้างสิ่งที่สกปรกได้แก้กิเลสตัณหาภายในใจให้สะอาดสะอาดขึ้นขึ้นมาโดยลำดับ ความสงบจะมีในพระผู้เสาะแสวงหาธรรม สมถธรรม วิปัสสนาธรรม คือความรู้แจ้งแทงทะลุไปโดยลำดับ จะไม่นอกเหนือไปจากความ

พากเพียร คือเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ด้วยสติระมัดระวังตัวเสมอนี้เลย จะไม่นอก
เหนือจากนี้ไปได้

พระพุทธเจ้าบริสุทธิ์ด้วยธรรมเหล่านี้ สาวกทั้งหลายบริสุทธิ์ด้วยธรรมเหล่านี้
เราต้องการบริสุทธิ์ด้วยธรรมเหล่านี้ ขอให้ธรรมเหล่านี้เข้ามาติดกับหัวใจของเรา ไป
ที่ไหนให้มีสติตั้งอย่าลืมเนื้อลืมตัว ถ้าลืมเนื้อลืมตัวนี้มันขาดแล้วนะ พระบวรพร้อมแล้ว
ไม่เต็มเม็ดเต็มบาทนะ ให้รู้ตัวว่าเป็นพระเสมอ หน้าที่การงานของพระให้ทำแบบพระ
อย่าแย่งเอางานของฆราวาสมาใช้ มันจะสกปรกโสมม ถ้าดำเนินอยู่อย่างนี้แล้วสมาธิไม่
ต้องพูด ปัญญาความเฉลียวฉลาดจะเกิดขึ้นจากความพากเพียร จนกระทั่งวิมุตติหลุด
พ้น ไม่มีกาล สถานที่ เวลา เวลา รอผู้ปฏิบัติอยู่ตลอดไป

จึงขอให้พระลูกพระหลานตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติ เวลานี้ได้มาสั่งสอนโลก
เราก็แก่แล้ว หลวงตานั้นแก่มากแล้วเวลานี้ สอนโลกก็สอนเต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกสิ่งทุก
อย่าง สอนโลกโดยไม่มีคำว่าสะทกสะท้าน เพราะหัวใจไม่มีอะไรสะทกสะท้านแล้ว หัว
ใจแม่นยำต่ออรรถต่อธรรม ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วสอนอะไรมาสอนตามความ
สัตย์ความจริง จึงไม่มีคำว่าสะทกสะท้าน สะทกสะท้านนั้นเป็นเรื่องของโลก เรื่องของ
ธรรมไม่มี พูดออกมาตามความสัตย์ความจริง นี้ได้ปฏิบัติมายังไงก็ได้มาสอนโลกเต็ม
เม็ดเต็มหน่วย เต็มกำลังความสามารถ จึงไม่มีคำว่าสะทกสะท้าน

อ้าว ใครมีความสามารถขนาดไหน เข้าถ้ามานั่นถึงขนาดนั้นนะ ไม่ว่าจะสมาธิขั้น
ใด ปัญญาขั้นใด เข้าถ้ามามาจะตอบให้ทันทีเลย นั่น ฟาดให้มันถึงที่ถึงแดน เพราะธรรม
เป็นของจริงทำทายเป็นตลอดเวลา แต่เนื้ออะไรก็ได้เรื่องได้ราวนี้ซี ศาสนาก็กลายเป็น
คัมภีร์ไบเบิลอยู่ในตู้ในหีบ เก็บยัดไว้ในตู้ในหีบ เจ้าของแฟนพ่านตกนรกอเวจีไปไหนก็
ไม่รู้ ในบ้านในเรือนมีทั้งนั้นละคัมภีร์ไบเบิล ในวัดในวาที่ยังมากเต็มไปหมด แต่ผู้อยู่ใน
วัดในวามันเสาะแสวงหาแต่ส้วมแต่ถ่าน ไม่ได้หาอรรถหาธรรม มันก็ได้แต่ของสกปรก
โสมม ของเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไม่มีคุณค่าไม่มีราคา

พระก็กลายเป็นพระส้วมพระถ่าน ไม่มีคุณค่ามีราคา วัดกลายเป็นวัดส้วมวัด
ถ่านไปเลย เพราะความประพฤติของพระเหลวแหลกแหวกแฉกนั้นแหละ ให้เราสำนึก
ตัวของเรานะ ต่างคนต่างอยู่ในวัดในวา เราเป็นยังไงจะทำวัดให้เลอะเทอะไปไหน หรือ
จะทำวัดให้สะอาดสะอาด ถ้าตัวดีแล้วอยู่ที่ไหนเป็นวัดเป็นวา อยู่ไหนสะอาดสะอาดไป
หมด มาสร้างวัดสร้างวาก็สะอาดสะอาดไปหมด ถ้าตัวของเรสะอาดด้วยอรรถด้วย
ธรรม ถ้าตัวสกปรกแล้วสร้างเป็นหอปราสาทขึ้นมากี่ชั้นก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เหมือน
เอาคนตายโยนขึ้นไปบนหอปราสาท ไปเหม็นคลุ้งอยู่บนหอปราสาทเกิดประโยชน์อะไร

วันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ พูดนานไป ๆ ก็รู้สึกเหนื่อยเหนื่อยเมื่อยล้า ขอให้บรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลายที่เป็นชาวพุทธขอให้อย่าลืมตัวนะ ให้บำเพ็ญคุณงามความดีตั้งที่อธิบายมานี้ การให้ทานอย่าปล่อยวาง รักษาศีล การเจริญเมตตาภาวนานี้เป็นคุณมหาศาล การภาวนานี้เป็นคุณมหาศาล มีอานิสงส์มาก ถึงจิตใจเราจะไม่สงบก็ตาม เรานึกพุทโธ อัมโม สังโฆ แต่ละคำ ๆ เหมือนยกพระพุทธรูปเจ้าทั้งพระองค์ ๆ จึงมีอานิสงส์มากนั่นแหละนะ

เอาละครแสดงธรรมก็สมควรแก่ธาตุแก่ชั้นธ แก่เวลาเวลา ขอความสวัสดิ์จึงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

(รองผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่กล่าวนำถวายผ้าป่าฯ)

ที่นี่จะอ่านทองคำให้ฟัง รวมทองคำทั้งหมด ๘,๔๔๑ กิโลกรัม ขาดอยู่อีก ๑,๕๕๗ กิโลกรัม จะครบ ๑๐ ตัน นี้เรายังไม่ได้กำหนดว่าจะให้ครบวันนั้นวันนี้ แต่ที่กำหนดก็คือว่า ๑ ตันกับ ๓๐ กิโลกรัมจะต้องให้ได้มอบในคราวนี้เท่านั้นเอง ต่อจากนั้นก็ลดลง ๆ ได้ ต้องได้ ที่นี่รวมดอลลาร์ที่ได้แล้วทั้งหมดเวลานี้ ๘,๕๓๕,๔๕๔ ดอลลาร์ ยังขาดอยู่อีก ๑,๔๖๔,๕๔๖ ดอลลาร์ จะครบจำนวน ๑๐ ล้าน ยังไงก็ได้อันนี้ ไม่ค่อยหนักละ ดอลลาร์ไม่ค่อยหนัก ทองคำถึงเล็กน้อยก็หนัก จึงเป็นภาระหนักมากอยู่นะ ยังไงเราก็ได้ละ ดอลลาร์ไม่ต่ำกว่า ๓๐๐,๐๐๐ คือธรรมตามอบทองคำที่ไรต้องมอบดอลลาร์ติดตามไป ๓๐๐,๐๐๐ บางที ๔๐๐,๐๐๐ ก็มี แล้วแต่มันจะได้มากน้อย

คราวนี้ดอลลาร์เราคิดว่าไม่ต่ำกว่า ๓๐๐,๐๐๐ จะได้นะ ๆ ทองคำนี้แน่นอนเลย ต้องให้ได้ ๑ ตันกับ ๓๐ กิโล ประการทั่วโลกแล้ว ถ้าใครไม่อยากให้คอหลวงตาซึ่งเป็นหัวหน้าขาด เอาให้ได้นะ วังงั้นเลย ถ้าเห็นคอไม่สำคัญแล้วก็เอาปล่อยเลย คอขาดไปเลยหลวงตานี้ วังงั้นเลย นำพี่น้องชาวไทยมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย สละชีวิตจิตใจทุกอย่างลงแล้วกลับมาใช้ไม่ได้แล้ว ตัดคอเจ้าของเสียเลย อย่าให้มันเหลือในโลกนี้ มันหนักโลกวังงั้นเลย เข้าใจแล้วนะ ต้องเอาอย่างงั้นซี

ชมการถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th